

Димитър Бояджиев

Сподавен вик

Тъмница – денят,
провала – нощта.
Сред пътя без път,
и Крез – в нищета.

Аз много души
прозрях и разбрах –
и днес ме души
не мъдрост, а страх...

Животът – кошмар
нелеп и велик.
Еднички му чар –
сподавеният вик...

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов и Калина Григорова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6310>]